

Tale om den Del deraf, som har nogenlunde fast og sikkert Ophold paa det paa-gældende Sted. Det forekommer nu mig, at naar man skal lovgive om kirkelige Forhold, skal man ikke støde fra, men søge at trække til, og naar Tjenestefolk over 25 Aar kunne have Interesse i, saaledes som disse Lovforslag give Anledning til, at blive delagtige i Kirkens Styrelse ved at tage Del i Valget af Menighedsraadet, skulde man ikke hindre dem deri, men snarere opmuntre dem dertil. Det forekommer mig derfor, at det vilde være det bedste, om vi igen fik en Bestemmelse om Tjenestetyendes Valgret, og det glæder mig, at den højtærede Minister ikke stillede sig absolut modvilligt paa dette Punkt.

Med Hensyn til § 5 skal jeg bemærke, at jeg allerede i Fjor gjorde opmærksom paa, at det forekommer mig at være noget urimeligt, at man, naar man havde meldt sig til Optagelse paa Valglisten, saa skulde gentage det, hver Gang Valglisten blev fornyet. Jeg gjorde den Opfattelse gældende, at naar man havde meldt sig til Optagelse og en Gang var optagen, burde man blive staaende, og det glæder mig, at denne min Opfattelse har faaet en saa værdifuld Tilslutning, som den i Gaar fik fra det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe). Jeg vil gøre den samme Henstilling i Aar. Jeg tror ikke, at man skal vanskeliggøre Optagelsen paa Valglisten. De, som en Gang ere optagne, bør blive staaende uden paa ny at skulle have Ulejlighed, hverken med paa ny at forlange sig optagen eller med at se efter, om de ere optagne.

Det Punkt i Lovforslaget, hvor jeg imidlertid mener, der i højeste Grad trænges til Forandring, er Lovforslagets § 25. Naar man vil til at gennemføre kirkelige Reforme, hvor Befolkningen skal have forøget Indflydelse, og naar Folketingets Standpunkt gennem saa mange Aar har været det, at en Præstvalglov skulde være af den Beskaffenhed, at det blev ved direkte Valg fra Befolkningens Side, at en saadan Sag førtes igennem, kan jeg ikke se, at vi kunne være tjente med den Affattelse, som § 25 i det foreliggende Lovforslag har faaet. Det er en meget kunstig Valgmaade, som her opstilles, men jeg skal erkende, at den Valgmaade vilde jeg kunne lade passere, naar det saa var saaledes, at Afgørelsen til sidst lå hos Befolkningen i Stedet for som nu hos Ministeren. Det forekommer mig nemlig, at naar de forskellige Mindretal i Sognemenigheden have faaet deres Kandidat optaget paa Listen —

og det er der viselig sørget for ved det her foreslaaede — og naar endvidere Biskoppen har Ret til at gøre sin Indflydelse gældende efter at have været til Stede — det er jo fremhævet som en stor Fordel, at han kommer til Stede for at lære Stemninger og Strømninger at kende — faar Biskoppen denne udvidede Ret paa Bekostning af, hvad man tidligere her i Folketinget har ment, at Befolkningen havde Ret til med Hensyn til Præstevalget. Jeg kan ikke indse, at Befolkningen faar nogen Garanti for, at den Kandidat, som der særlig er Stemning for, ogsaa endelig bliver valgt, hvis Biskoppen af en eller anden Grund særlig anbefaler en af de andre indstillede Kandidater, og Menigheden vil da heller ikke, naar denne Lov er vedtagen, kunne faa sit Ønske med Hensyn til Præsteembedets Besættelse opfyldt. Jeg vil derfor haabe, at det i Udvalget maa lykkes at faa § 25 omordnet, thi den synes mig at være Hovedpunktet i hele Forslaget.

Med Hensyn til Bestemmelserne i §§ 22, 23 og 24 om, at Provsten eller Biskoppen skal være til Stede, naar Menighedsraadet skal gøre Indstilling om Præsteembedets Besættelse, forekommer det mig rigtignok noget mærkeligt, efter at Befolkningen i saa mange Aar har forstaaet at styre sine Sager, kommunalt og politisk, at man da ikke kan overlade det af Sognemenighedens Midte valgte Menighedsraad at gøre en Indstilling, uden at der skal være enten en Provst eller en Biskop til at lede et saadant Møde. Det vil lægge et Tryk paa Menighedens Medlemmer at faa en i den Forstand fremmed Mand, som ikke er vant til at deltage i deres Forhandlinger, ind i deres Midte. Lad mig med det samme sige, at jeg er ikke saa meget imod, at Præsten er selvvalgt Formand i Menighedsraadet, men naar Præsten er rejst bort, skal Biskoppen eller Provsten lede Møderne, og det vil da lægge et Tryk paa dem, som man helst burde være fri for. Naar vi, som sagt, i saa lang Tid have styret vore egne Sager, kunne vi ogsaa nok gøre en saadan Indstilling uden at have et gejstligt Overhoved til at lede en saadan Indstillingsakt.

Med Hensyn til § 21, der har været udførlig omtalt, og som ogsaa den højtærede Minister har været inde paa, og som jo gaar ud paa at dele Embederne ved kgl. Resolution i Klasser, er jeg enig i de Betragtninger, der i Gaar bleve gjorte gældende af det ærede Medlem for Verninge (Holm). Jeg tror, at det at fore-